

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 92

Číslo: 29

15. července 2012

Cena: 8 Kč

HUSŮV ODKAZ PŘIPOMNĚLA BOHOSLUŽBA V BETLÉMSKÉ KAPLI

Tradiční bohoslužbou v Betlémské kapli připomněla 6. července naše církev život a dílo kostnického mučedníka Mistra Jana Husa. I letos ji mohli sledovat nejen návštěvníci zcela zaplněné kaple, ale i posluchači rozhlasu a televizní diváci. Bohoslužbu vedli bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta, bratr královéhradecký biskup Štěpán Klásek a sestra přednostka odboru pro vnější vztahy úřadu ústřední rady Mgr. Hana Tonzarová, Th.D. Kázáním na text Lukášova evangelia 21,12-15, které otiskujeme v plném znění na str. 4, posloužil plzeňský bratr biskup Mgr. Filip Štojdl.

Prvního čtení Jeremjáš 1,4-9 se ujal herec Alfred Strojček, epistolním čtením 1. Petrův 4,12-19 posloužil představitel Pravoslavné církve v Českých zemích a na Slovensku ThDr. Jaroslav Šuvarský, Ph.D.

Přímělné modlitby pronesl dr. Walter Rügert, tiskový mluvčí města Kostnice, římskokatolický plzeňský biskup František Radkovský, náš slovenský biskup ThDr. Jan Hradil, děkan Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy prof. ThDr. Jan Blahoslav Lásek a starokatolický biskup Mgr. Dušan Hejbal.

Po vyznání víry přinesli mladí duchovní Jan Hlavsa (jáhen z náboženské obce Spořilov) a Kateřina Merglová (kazatelka z náboženské obce Břevnov) ke stolu Páně logo jubilejního roku 2015. Bratr patriarcha logo

představil a vysvětlil, že jde o stylizovanou podobu kostnického mučedníka ztvárněnou sochařem Františkem Bílkem, jehož 70. výročí úmrtí si letos naše církev připomíná. Pak vyhlásil „Husovské trienium 2012 – 2015“, kterým chce naše církev společně s dalšími církvemi a organizacemi zvýraznit po dobu nadcházejících tří let význam Jana Husa v rámci České republiky i mezinárodním kontextu. Naše církev navázala již před několika lety spolupráci s městem Kostnice. Po bohoslužbě bylo podepsáno „Memorandum o porozumění mezi městem Kostnice a Církví československou husitskou“, jež obsahuje rámcové body spolupráce v souvislosti s 600. výročím M. J. Husa v roce 2015. Memorandum obdrželi v upomínkovém listě účastníci bohoslužby v Betlémské kapli v Praze a současně ve stejný den i u Husova kamene v Kostnici při pietním aktu pořádaném primátorem Kostnice panem Horstem Frankem. Naši církev zde zastupoval pražský biskup doc. ThDr. David Tonzar, Th.D.

(Memorandum otiskujeme na str. 3.) Bohoslužbu dorovodily soubory Musica viva z Jiráskova gymnázia v Náchodě a Musica bohemica. Liturgii a písně (159, 123 a 165) doprovázel na varhany prof. Bohumír Rabas.

Letošní sbírka byla určena pro diakonická zařízení Domeček v Trhových Svinech a Nazaret v Borovanech. Výnesla necelých 14000 Kč.

(red)

Sázava ve znamení dvanáctek

Letošní Pouť na Sázavě, která se konala v sobotu 30. června, byla již 12. ročníkem. Díky Bohu se vydařilo počasí i nálada a pěkné vzpomínky si odvezli hosté i organizátoři.

Ráno tradičně začínalo přivítáním v sázavské náboženské obci, v krásné budově Sboru Opata Prokopa. Do uvítání bratři duchovní vtělili také křest, a pak už se šlo poutním pochodem za tónů písní do kopce ke klášteru. Letošní průvod se početně mimořádně vydařil a další lidé již čekali na bohoslužbu pod otevřeným nebem v zahradě kláštera. Byť to zpočátku vypadalo, že nám na liturgii sprchne, nakonec vítr děšť odnes. Bohoslužbu sloužil bratr patriarcha Tomáš Butta, bratr pražský biskup David Tonzar a nový plzeňský biskup Filip Štojdl, který také posloužil kázáním na velmi aktuální téma služby v církvi. Po bohoslužbách se lidé začali připravovat na další program – ze-

jména se posilili domácím hovězím „gulášem paní Kateřiny“, která si tak zadělala na repete napřesrok. Opět stál na nádvoří také stánek Ekumenické akademie se zbožím ze spravedlivého obchodu a samozřejmě voňavou kávou a čaji. Hned vedle se prezentoval Husův institut teologických studií i se svojí publikační činností. Po poledním zvonění se v Severní zahradě kláštera rozběhl dětský program, který připravila Kristýna Mlýnková z naukového odboru úřadu ústřední rady spolu s dobrovolníky z řad studentů HTF i dalšími přáteli. Dětem i jejich rodičům se program připravený na téma „dvanáctka“ moc líbil a kromě spousty dobrodružných úkolů se děti také naučily ledasco o dvanácti učednicích Páně. Zároveň probíhala výtvarná soutěž, rovněž o dvanáctce. Děti měly za úkol namalovat cokoli, co s tímto číslem souvisí, návštěvníci mohli hlasovat o vystavených dílech pomocí různobarevných kolíčků a odpoledne pak ti nejlepší autoři dostali pěkné ceny. Zároveň mohly děti namalovat něco pro celostátní výtvarnou soutěž v rámci Modlitby za domov, jejíž výsledky budou vyhlášeny na této říjnové pouti v Roudnici nad Labem.

Na Rajském dvoře zatím probíhal komornější program. Vystoupilo zde se strhujícím programem skladeb 19. a 20. stol. trio Harmonie (Otakar Hájek - klarinet, Pavel Chovanec - violoncello a Vít Roubíček - klavír), z jedné třetiny spjaté s Církvní husitskou ZUŠ Harmonie. Svými verši zaujal náš duchovní J. Dovala a někomu možná uchystala překvapení H. Tonzarová, která přednesla něco z díla E. J. Havlíčka – pro někoho známého, pro někoho dosud nepoznaného autora.

Později odpoledne se vedle dětského programu na Severní zahradě konala další vystoupení. Se svým saxofonem

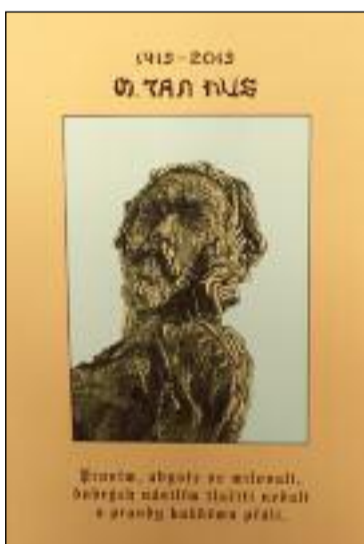
naplnil celý areál příjemnou hudbou nadaný mladý hudebník R. Eichenmann, kterého později vystřídal již tradiční vystoupení divadla Apropos, letos s loutkovým představením O doktoroj Kytloj v pojizerském nářečí. Rodiče jistě ocenili krásu starého jazyka, aby ale rozuměly i děti, šéf divadla a herec F. Zvolský prokládal celý příběh písničkami, v nichž vysvětloval děj soudobou češtinou. Korunou celého kulturního programu bylo nádherné vystoupení zpěvačky Ireny Budweiserové, bývalé členky legendární kapely Spirituál Kvintet (a dříve Brontosaurů), která vystoupila se svojí kapelou a zazpívala spirituály v různých jazycích. Již dlouho na Sázavě nehostoval takto populární host, a proto jsme se velmi radovali, že se přišlo podívat tolik lidí.

Na úplný závěr se poutníci sešli v kryptě místního klášterního kostela Římskokatolické církve ke společnému zpěvu a modlitbám podle letošního lednového Týdne modliteb za jednotu křesťanů pod vedením hlavní koordinátorky pouti Hany Tonzarové.

XII. Pouť na Sázavě se uskutečnila opět díky spolupráci s NPÚ - klášterem Sázava a městem Sázava za finanční pomoci Ministerstva kultury ČR. Nově se nám letos podařilo díky kastelánce paní Slávce Matoušové navázat i spolupráci s Českými drahami, které které v sobotu vypravily parní Posázavský pacifik. Ten přivezl řadu dalších návštěvníků, kteří byli překvapeni, co všechno se v klášteře děje. Doufáme tedy, že tato spolupráce se nám za rok podaří znovu. Příští rok totiž oslavíme výročí příchodu Cyrila a Metoděje a pouť symbolicky propojíme s poutěmi pravoslavnými i římskokatolickými.

Tak co? Už se těšíte?

Kateřina Děkanovská

Ať žijí církve! Ale ze svého

Pod tímto výstižným titulkem vyšel dne 26. června v Mladé Frontě Dnes článek Rostislava Matulíka, zabývající se financováním církvi. V poslanecké sněmovně právě probíhá schvalování zákona o zmírnění některých křivd způsobených církvim a náboženským společenstvem v době nesvobody, který opozice (ČSSD a KSČM), ale i několik poslanců z řad vládní koalice (VV) buď tvrdě odmítá či požaduje jeho změnu a záměrně protahuje jeho schválení až do podzimních krajských a senátních voleb. Pokud Sněmovna shodí tzv. církevní restituční zákon, bude i nadále platit komunistický zákon z roku 1949 o zabezpečení církvi státem, tzn. že dál bude pokračovat nesmyslná praxe, kdy faráře zaměstnává církev, ale platí stát, v současné době ročně cca 140000000 Kč. Česká republika je snad posledním reliktem v zemích EU, kde doposud nebyl vyřešen vztah mezi státem a církvemi ani mezi ČR a Vatikánem. Po listopadu 1989, kdy byl zrušen státní dozor nad církvemi mj. prostřednictvím okresních a krajských církevních tajemníků, využily církve (naši nevyjímaje) k tomu, že raketově vzrostl počet farářů, jáhnů a kazatelů a objevil se fenomén s názvem pastorační asistent, přičemž počet věřících (členů církve) rapidně klesal. Církve využily resp. zneužily této situace a udělaly si ze státního rozpočtu "penězovod", i když faráři či faráře chodí na bohoslužby pár dědoušků a babiček, z nichž většina jsou členové rady starších. Ve výše zmíněném článku autor vyzdvihuje málo známou skutečnost, že s myšlenkou samofinancování svého provozu nepřišla největší Římskokatolická církev, ale velmi malá evangelikální Církev bratrská, zastoupená kazatelem Pavlem Černým a velmi významnou roli při jednání sehrál i ekonom Karel Fojtík. Při jednání v roce 2007 se podařilo sjednotit na myšlence, že žádná církev nemá být závislá na státu. Historického konsensu se zúčastnily Římskokatolická církev, církev sdružená v Eukumenické radě církvi (tedy i ČCŠH), Federace židovských obcí, Svaz měst a obcí, Agrární komora a Asociace soukromých zemědělců. Je málo známou skutečností, že se Římskokatolická církev dobrovolně zřídka dvacet procent historického majetku ve prospěch ostatních církvi! Dohoda 17 církvi a náboženských společenství se rodila velmi dlouho a velmi těžce. Je zásluhou právě Pavla Černého, který byl respektován napříč církvemi, že k dohodě došlo. Nebýt Pavla Černého a Karla Fojtíka, dohoda by nebyla, přiznává kardinál Duka. Pokud by došlo k tomu, že návrh zákona parlament neschválí, veškerá dosavadní práce by přišla nivoč: Římskokatolická církev bude nucena se v sérii soudních žalob domáhat nevydaného majetku, jak ji k tomu vyzval v roce 2010 Ústavní soud, a stát bude muset pořád dávat na platy duchovních církvim i nově registrovaným společenstvím muslimů, buddhistů, nově odnoží Pravoslavné církve a jiným možná až 2 miliardy ročně. Sliby všech českých vlád od roku 1990, že dojde k vyrovnání s církvemi, se promění v cár papíru, soudy budou zavaleňeny a obce přijdou o majetky, které využívají. Pevně věřím, že k tomu katastrofickému scénáři nedojde, že zákon bude v parlamentu i senátu přijat, bude podepsán prezidentem a vstoupí v platnost. Po dobu 30 let se bude církvim splácet nevydaný majetek, dojde tak k odblokování majetku a jeho bezplatnému převodu na obce a další subjekty. Ty se budou moci rozvíjet a stavět tam, kde dvacet let nemohly. Církve budou ročně dostávat 2 miliardy, což je částka, která státní rozpočet vůbec neohroží. Dosavadní cca 1,4 miliardy na platy se budou vyplácet první tři roky stejně, pak se začnou ročně snižovat o 5 %. Po 17 letech – v roce 2030 – stát přestane platit duchovní úplně a dalších 13 let bude dávat už jen zmíněné dvě miliardy, které pomohou církvim vytvořit základ, aby dosáhly finanční soběstačnosti a byly nezávislé na státu. Od roku 2043 stát již nebude církvim dávat žádné finanční prostředky. Pro zajímavost: církve mají dostat během třiceti let tolik, kolik stát vynaloží na starobní penze za dva měsíce!

Petr Pravda

Z kazatelského plánu

7. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

K tobě volám a ty odpovíš mi, Bože, nakloň ke mně ucho, slyš, co říkám. Ukaž divy svého milosrdenství, spasiteli těch, kdo před útočníky se k pravici tvé utíkají. Ochraňuj mě jako zřítelnicí oka, skryj mě ve stínu svých křídel.

ŽALM 17,6-8

První čtení: Ámos 7,7-15

Tužby

2. Za vyrovnání vztahů mezi církvemi a státem, modleme se k Hospodinu.
3. Za požehnané působení křesťanů ve společnosti, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem

Panovníku Hospodine, od tebe pochází každý ušlechtilý cit, každá dobrá rada a každé svaté dílo. Daruj svým služebníkům pokoj, abychom v srdci poslouchali tvá přikázání a žili v klidu a míru! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Efezským 1,3-14

Evangelium: Marek 6,14-29

Verš k obětování: Žalm 50,23

Verše k požehnání: Žalm 95,7-8a

Modlitba k požehnání

Milostivý Bože, děkujeme ti, že ve svátosti večeře Páně přijímáme závdavek života věčného. Dej, ať všichni, kdo okoušejí svátostný chléb a kalich, rostou ve víře, lásce a naději! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 46, 48, 58, 290, 294, 311, 335

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ UZDRAVOVÁNÍ

Slepý od narození

Pokračování z minulého čísla
Ti, kdo vedli synagógu, měli mocnou zbraň – a to zbraň exkomunikace. V takovém případě byl člověk odříznut od společenství Božího lidu. Z doby Ezdrášovy je znám dekret, podle kterého „nedostaví-li se někdo do tří dnů podle rozhodnutí předáků a starších, všechen jeho majetek propadne klatbě a on bude vyloučen ze shromáždění předsilenců“ (Ez 10,8). Ježíš připravoval své učedníky na možnost exkomunikace: „Blaze vám, když vás lidé budou nenávidět a když vás vyloučí, potupí a vymažou vaše jméno jako prokleté pro Syna člověka“ (L 6,22). „Budou vás vyloučovat ze synagóg“ (J 16,2). „Přesto v něho uvěřili mnozí z předních mužů, ale kvůli farizeům se k němu nepřiznávali, aby nebyli vyloučeni ze synagogy“ (J 12,42). Existovaly dva druhy exkomunikace. Jednak to byla kletba „cherem“, kterou byl člověk vypovězen, vyobcován ze synagogy na celý život. V takovém případě bylo nad ním veřejně vyřčeno anathema, byl proklet v přítomnosti lidu, a tak odříznut od Boha a od člověka. A pak to byl výrok soudu na dočasnou exkomunikaci, která mohla trvat měsíc nebo jiné pevně stanovené období. Hrůza takové situace byla v tom, že Žid to pocítoval jako vyloučení nejen ze synagogy, ale byl mu tím znemožněn také přístup k Bohu. Proto rodiče bývalého slepce odpověděli, že jejich syn je dospělý, takže je legálním svědkem a může odpovídat na otázky sám za sebe. Farizeové byli proti Ježíšovi tak nasupeni, že by byli neváhalí použít i tento nejhorší postup.

Nad Písmem

JAN KŘTITEL – HLASATEL BOŽÍHO SLOVA Mk 6,14-29

Jakou cenu má pro mě Boží slovo, hlasatel Božího slova a to, že mu mohu naslouchat?

Pro Herodiadu mělo cenu jejího života – buď ono nebo já, proto nasadila všechnu svou chytrost, aby se jeho hlasatele zbavila. Pro Heroda Antipu mělo cenu menší, než polovina Galileje, které z milosti Římanů vládl, menší než vlastní čest a závislost na ženách, proto v boji o Jana Křtitele prohrál. Bůh mu dal další šance Boží slovo slyšet a vzít vážně – při vystoupení Pána Ježíše a před jeho ukřižováním. Setkal se s Božím slovem, které se stalo tělem. Bohužel ani tenkrát nezměnil svou stupnici hodnot, a tedy ani sám sebe.

Boží slovo, zavřené v Bibli, v umění, v přírodě. Boží slovo, které by „všichni“ (tj. ti druzí) měli dodržovat. Boží slovo jako pohádka, krásný sen, který však člověk, po příkladu Heroda, rychle odloží, když by ho to mělo něco stát. Tak takové Boží slovo je svět ochoten akceptovat. Ne ovšem živé Boží slovo, které znepokojuje, které stojí v cestě našemu stylu života, tomu, co dělají „všichni“ a na co mám podle mého názoru nárok i já. Boží slovo volá k pokání, k proměně. Volá každého, kdo Boží slovo slyší,

A pak tu byli farizeové. Ti napřed nevěřili, že ten člověk byl předtím opravdu slepý. Čili měli podezření, že to byl zázrak fiktivní, domluvený mezi Ježíšem a tím mužem. Také si byli dobře vědomi toho, že zákon připouštěl, že falešný prorok může konat falešné zázraky pro své falešné učely (Deuteronomium 13,1-5 varuje před falešným prorokem, který činí falešná znamení, aby odvedl lid za cizími bohy.) Takže farizeové začali s podezřením a pokračovali ve svých pokusech zastrážit uzdraveného člověka. „Vyznej před Bohem pravdu: my víme, že tento člověk je hříšník.“ (Doslova „Přízněj Bohu slávu“ – to byla fráze používaná při křížovém výslechu, což ve skutečnosti znamenalo: „Mluv pravdu v přítomnosti a jménu Božím.“) Když Jozue podrobil křížovému výslechu Akána kvůli hříchu, který způsobil Izraeli neštěstí, tehdy mu řekl: „Synu, přízněj slávu Hospodinu, Bohu Izraele a vzdej mu chválu. Doznej se mi, co jsi učinil: nic přede mnou nezapírej!“ (Joz 7,19). Farizeové znervózneli, protože nemohli vyvrátit argument toho uzdraveného – vždyť ten byl založen na Písmu: „Ježíš učinil zázračnou věc: to znamenalo, že ho Bůh slyší: Bůh nikdy neslyší modlitby špatného člověka; tedy Ježíš nemůže být špatný člověk.“ Fakt, že Bůh neslyší modlitbu špatného člověka, je základní myšlenkou Starého zákona. Když Jób mluví o rouhači, ptá se: „Bude-li Bůh poslouchat jeho křik, až bude v tísní?“ (Jb 27,9). Žalmista praví: „Kdybych se snad upnul srdcem k ničemnosti, byl by mě Panovník nevyslyšel“

(Ž 66,18). Izajáš slyší Boha, jak praví hřešícímu lidu: „Když rozprostíráte své dlaně, zakrýváte si před vámi oči. Ať se modlíte sebevíc, neslyším. Vaše ruce jsou celé od krve“ (Iz 1,15). Ezechiel cituje Hospodina, který mluví o neposlušném lidu takto: „Také já budu jednat v rozhořčení, nebude mi jich líto a nebudu znát soucit. Pak budou ke mně volat mocným hlasem, ale já je nevyslyším“ (Ez 8,18). „Oči Hospodinovy jsou obráceny k spravedlivým, když volají o pomoc, on nakloní své ucho“ (Ž 34,16). „Vyplňuje přání těch, kdo se ho bojí, slyší, když volají o pomoc, a zachraňuje je“ (Ž 145,19). „Hospodin je daleko od svévolníků, kdežto modlitbu spravedlivých vyslychá“ (Pf 15,29). Bývalý slepec předložil farizeům argument, na který neměli odpovědět.

Pohledme, co učinili farizeové, když měli čelit takovému argumentu: Za prvé: uchýlili se k nadávkám, zahrnuli ho potupnými slovy. Za druhé: uchýlili se k urážce. Obvinili ho, že se narodil v hříchu – v prenatalním hříchu. Za třetí: uchýlili se k hrozbě násilí, vyhnaní ho.

Často můžeme s lidmi nesouhlasit, máme rozdílné názory. To je dobře, že to tak je. Ale v okamžiku, kdy do argumentace vstoupí urážka, nadávka a hrozba, přestává to být argument. Diskutující pak závodí ve vzájemném napadání. Když se rozzlobíme a uchýlíme se k divokým slovům a výhrůzkám, pak jen prokážeme slabost svých argumentů.

Přeložila

Jiřina Kubíková

Pokračování příště

posílá, a být připraven k oběti. Čím větší sobectví, tím více obětí si vyžádá. V síle Božího slova lze obět přinést s čistým srdcem, bez zloby a nenávisti, v odevzdanosti Bohu a odpuštění lidem. Pak mohou utichnout zbraň a do srdcí se vrací mír. Jsou naše problémy větší nebo menší ve srovnání s lidmi v jiných dobách, kulturách a zeměpisných šířkách? Každopádně máme velkou milost. Ještě nevymřeli hlasatelé Božího slova. Ty, kdo slyší a věří, Bůh zahrnuje duchovním požehnáním nebeských darů. Byla jim vtisknuta pečeť zaslíbeného Ducha svatého jako závdavek dědictví na vykoupění těch, které si Bůh vydobyl k chvále své slávy.

Světluše Košíčková

Děkuji ti, Pane Ježíši, za věřící ve tvé jméno na celém světě, za všechny křesťany všech dob.

Děkuji ti za tvé slovo, které ke mně z jejich života promlouvá, za dědictví duchovní zkušenosti ze setkání s tebou, za poznání tvé vůle, které nám zanechali.

Děkuji ti, že na nás, hříšných lidech, spočívá odlesk tvé lásky a slávy.

Uvedl jsi nás do moci Božích dětí,

pro tvou lásku je každý věřící hoden zvláštní úcty.

Do tvé milosti a ochrany odevzdávám všechny, kdo věrně a statečně hlásají Boží slovo.

Amen.

ROZMĚR VÍRY A VOJENSKÁ OPERACE ANTHROPOID 4

Pokračování z minulého čísla
**SVĚT SE KYMÁCÍ,
ALE KŘÍŽ STOJÍ PEVNĚ**

V době, kdy se „sedm statečných“ ukrývalo v chrámové kryptě, si na jedné straně kultivovaný a vzdělaný, ale zároveň zemitý Valach spjatý s venkovem kolem Rožnova pod Radhoštěm naplno uvědomoval základní rozměr svého kněžství, které by mělo být především službou bližním. Vladimír Petřek chápal, že zima, vlhkost a další fyzické obtíže nedoléhaly na psychiku parašutistů zdaleka v takové míře jako zprávy o teroru, který nacisté rozpoutali v protektorátu. Ten se ještě vystupňoval po Heydrichově smrti 4. června 1942. Na popravištích umíraly stovky českých vlastenců, v noci z 9. na 10. června 1942 byl v rámci odvetných opatření zpečetěn osud obyvatel obce Lidice. Dne 24. června 1942 postihl téměř stejný osud obyvatele osady Ležáky, kteří, ač většinou alespoň tušili, že se u nich ukrývá „hledaná osoba“, nic ani v době nejtvrdějších represí neprozradili. Proto bylo rozhodnuto, že vedle mužů zde budou popraveny i ženy.

Parašutisté byli o dění „venku“ informováni z denního tisku, který jim přinášel kaplan Petřek, zprávy některých z nich získávali i při svých občasných odchodech z chrámu. Museli se vyrovnávat také s tím, že mezi popravenými objevovali známá jména. Dusivá atmosféra doléhala i na samotného Petřka. Přesto v sobě dokázal najít vnitřní sílu a pokoj, který se snažil při vzájemných rozhovorech přenášet i na „svě svěřence“. Hluboce zakořeněná víra se stala v Petřkově podání aktem skutečné křesťanské lásky. Jak napsal ve shodě s apolety ve své

disertační práci, kterou v roce 1937 obhájil na Husově československé evangelické fakultě bohoslovecké v Praze: *Všichni lidé jsou povinni sloužit prospěchu své vlasti a to nejen z nutnosti, ale i s láskou.*

Důležitým okamžikem pro otce Petřka a Čikla, jejich pravoslavné bratry a možná i parašutisty ukryté v chrámu byly nedělní bohoslužby, které sloužil děkan (Čikl) společně s kaplanem (Petřek). Nevíme, zda pronesená kázání a modlitby doléhaly až k uším ukrytých vojáků – dnes slyšitelné jsou – ale přesto se lze domnívat, že moment, kdy pravoslavní duchovní vyslovovali obvyklé přímělné modlitby za vlast či nemocné, trpící a zajaté, byl pro všechny z nich okamžikem hlubokého vnitřního prožitku a stával se jim zdrojem nové síly, kterou do dalších dnů nezbytně potřebovali.

AKCE „KOSTEL“

Navzdory nevidané krvelačnosti a propracovanosti rozsáhlých opatření, směřujících k dopadení strážců Heydrichovy likvidace, bylo pátrání nacistů tři týdny bezvýsledné. Pomohla jim až zrada Karla Čurdy (člen operační skupiny s kódovým označením OUT DISTANCE), který místo aby společně s ostatními parašutisty odešel do krypty, opustil Prahu a ukrýval se u své matky v Nové Hlíně. Právě až jeho rozsáhlá výpověď, učiněná na vedoucí služebně pražského gestapa v Petschkově paláci, přivedla vyšetřovatele nejprve k rodinám podporovatelů a následně do pravoslavného chrámu sv. Cyrila a Metoděje. Důvody i fatální důsledky Čurdova selhání byly již mnohokrát popsány. Proto jen krátce připomenou, že Čurda své ústní

oznámení, kterému předcházela udařácký dopis z 13. června 1942, učinil v době, kdy z popudu vládního rady Heinricha Bergera byla vyhlášena krátkodobá amnestie pro osoby spojené s likvidací Reinharda Heydricha, které doposud nečinily patřičné oznámení. To byl skutečně velice dobrý psychologický tah, který společně s rozpoutaným terorem a všudypřítomnou propagandou měl zásadní vliv na posun ve vyšetřování.

Pro Vladimíra Petřka si do jeho bytu zatýkáci komando vedené kriminálním asistentem Antonem Wänkem přišlo kolem třetí hodiny ranní 18. června 1942. Byl odvezen do Petschkova paláce a krátce po zahájení akce „Kostel“ byl v poutech odvezen do pravoslavného chrámu. Zde byl nucen vypovídat o přesném místě úkrytu parašutistů, což s odkazem na zpovědní tajemství nejprve odmítl. Po skončení první fáze střetu se třemi parašutisty (Opálka, Bublík, Kubiš) bránci se z chrámového kůru, byl vedoucím kontrarozvědného III. oddělení Wilhelmem Schultzem vyzván, aby parašutistům v katakombách řekl, aby se vzdali, že se jim ničeho nestane a že k nim mluví farář kostela. *Slyšel jsem ještě* (pozn. autora: překladatel pražského gestapa Josef Chalupský) *jednohlasnou odpověď: „My jsme Češi, my se nevzdáme, nikdy, nikdy, nikdy!“* A hned nato zazněly z katakomb výstřely. V bezvýhodné situaci, vyčerpání, bez potřebného množství stříeliva a velmi přísaze, kterou složili, dobrovolně ukončili zbylí čtyři parašutisté (Gabčík, Valčík, Švarc a Hrubý) své životy.

Martin Jindra

Pokračování příště

Memorandum o porozumění mezi Církví československou husitskou a Městem Konstanz

ÚVODEM

Město Konstanz si v letech 2014 až 2018 připomene 600. výročí kostnického koncilu konaného v letech 1414 až 1418. V jeho rámci chce Město Konstanz celkově uctít osobnost a působení Jana Husa. Bude mu věnován rok 2015, který se stane „Rokem spravedlnosti“.

Církev československá husitská má velký zájem na komplexní prezentaci osobnosti Jana Husa a na ocenění jeho významu jako reformátora. Vzhledem ke členství v Ekumenické radě církví a Společenství evangelických církví v Evropě je pro ni důležité, aby jméno Jana Husa bylo připomínané na bázi ekumenické myšlenky.

Jan Hus, jehož učení bylo v mnohém inspirováno Johnem Wicliffem a posléze se stalo důležité i pro Martina Luthera, byl významnou evropskou osobností. Jeho osobu, stejně jako osobu jeho souputníka a přítele Jeronýma Pražského, je nutné 600 let po jejich působení dostatečně ocenit. Obě strany zúčastněné na tomto memorandu jsou zajedno v tom, že právě osoba Jana Husa je příkladem ekumenického působení a soužití v toleranci. Město Konstanz se staví čelem ke svým dějinám i k neblahým událostem, které se vyhrótily upálením Jana Husa a Jeronýma Pražského.

Při setkání uskutečněném 24. dubna 2012 v prostorách Církve československé husitské v Praze byly projednány tři projekty, které budou společně dále rozpracovány:

1. „CESTA KE SMÍŘENÍ“ – SOCHA JANA HUSA
Církev československá husitská nabízí Městu Konstanz umístit v něm jako vzpomínku na Jana Husa jeho sochu. Socha v tomto městě je významnou součástí plánované „Cesty ke smíření“ Církve československé husitské. Ve spolupráci se Střední průmyslovou školou kamenickou a sochařskou v Hořicích by měly být podobné objekty instalovány v různých městech, která mají vztah k Janu Husovi. Město Konstanz s tímto záměrem souhlasí. Umístění sochy, realizace projektu a zastoupení Města Konstanz v porotě budou předmětem samostatné dohody.

2. VZPOMÍNKOVÉ MÍSTO HUSINEC
Záměrem Církve československé husitské je zvýšit veřejné povědomí o městě Husinec jako místě narození Jana Husa a o zdejších památkách a přiblížit zde formou výstavy Jana Husa a historii jeho působení v evropském kontextu. Město Konstanz tento záměr podporuje a zařadí Husinec a památník do svých publikací a záměrů plánovaných v souvislosti s Janem Husem.

3. TELEMOST/TELEBRÚCKE DNE 6. ČERVENCE 2015
Dne 6. července 2015 by měly být všechny vzpomínkové pouti a bohoslužby připomínající Jana Husa (mj. v Husinci, Táboře, Praze) v České republice a ve Městě Konstanz propojené telemostem. Cílem je zprostředkování nejrůznějších pietních akcí v médiích lidem, kteří se jich přímo neúčastní. Město Konstanz tento záměr podporuje a bude v německých médiích/televizních stanicích působit ve smyslu zapojení se do spolupráce s Českou televizí.

4. DALŠÍ POSTUP
Toto memorandum je základem další spolupráce mezi Církví československou husitskou a Městem Konstanz a symbolizuje význam vzpomnutí Jana Husa v rámci výročí konání kostnického koncilu. Projekty budou konkretizovány a společně rozpracovány v nejbližších měsících. V následujícím čase bude rovněž rozhodnuto o nákladech s nimi souvisejících, o jejich hrazení a zapojení státních i nestátních institucí České republiky, vlády spolkové země Baden-Württemberg, vlády Spolkové republiky Německo a Evropské komise.

VINOHRADSKÝ SALON: CÍRKEV V SOUČASNÉ ČESKÉ SPOLEČNOSTI

Ve čtvrtek 14. června večer se v prostorách vinohradského evangelického sboru konalo zajímavé setkání. Jeho iniciátorem byl známý klavírista Radoslav Kvapil se svými přáteli. Snahou bylo v návaznosti na naše obrozenecké tradice uspořádat salon, v němž se bude snoubit umění, zejména hudba, s diskusí o aktuálních společenských problémech a tématech, a obnovit tak tradici pořádání takových salonů.

Úvodem promluvil klavírista Radoslav Kvapil o málo známé klavírní skladbě Bedřicha Smetana *Macbeth a čarodějnice*, kterou poté zahrál. Je to úplně jiný Smetana, než kterého známe, i když i v této „moderní“ skladbě zaznívaly známé smetanovské tóny. Hlavní částí večera byla diskuse na téma „Církev v současné české společnosti“ v podání tří děkanů - teologů: bývalého děkana Katolické teologické fakulty UK prof. Ludvíka Armbrustera, bývalého děkana Evangelické teologické fakulty UK prof. Petra Pokorného a současného děkana téže fakulty doc. Jindřicha Halamy. Každý z nich dané téma uchopil odlišným způsobem, ale všechny příspěvky byly zajímavé a přínosné. A i když se pohledy a názory lišily, všechny přispěly k plnějšímu obrazu dnešní církve.

SPÁLENÍŠTĚ, KTERÉ SE ZAČÍNÁ ZELENET

Profesor Armbruster vyšel ze své životní zkušenosti člověka, který vyrostl v „postkřesťanské rodině“, jako novic jezuitského řádu byl internován a posléze vypovězen z Československa a velkou část života pak působil jako profesor filosofie a misionář v Japonsku. Všechny jeho zmíněné zkušenosti ho vedou k názoru, že křesťanství už delší dobu nemá se společností mnoho společného – současná situace není tedy žádný nový fenomén. Jako jeden z přívrhů k naší situaci, možná stále ještě spíš budoucí než současné, uvedl situaci v Japonsku. Náboženství (ať šintoismus nebo buddhismus) tam ve společnosti působí jako folklór: lidé chodí do chrámů ze zvyku, ale náboženství se nevyučuje ani tam, ani ve škole, ani v rodině. Lidé jsou ve vztahu k němu více méně indiferentní. Ale to není podle prof. Armbrustera důvod lomit nad našim spáleništěm rukama – tu a tam se něco přece zelená. Ježíšovo evangelium je poselstvím, které opouští sakrální formy podmíně-

né kulturou, národem a dobou a dává svobodu otvírat nové formy. A tak nemáme zoufat nad stavem společnosti, ale najít odvahu v této společnosti žít jako společenství učedníků a učednic - opouštět to, co je dějinně a kulturně podmíněné, a hledat způsoby, jak zvěstovat evangelium v dnešní společnosti.

TAJEMSTVÍ PŮSOBNÍ DOBRA

Na tento závěr pana prof. Armbrustera pěkně navázal pan prof. Pokorný názorem, že je početní úbytek křesťanů projevem toho, že končí konstantinovské období, v němž se církev spojovala se světskou mocí. Křesťané si dnes musejí ve společnosti hledat alternativní prostor, být společenstvím, v němž platí jiné základní normy a hodnoty – ono zmíněné společenství učedníků a učednic. Je nás sice jen špetka (sůl země), ale tato špetka je tu pro všechny, je jakýmsi vnitřním tmelem společnosti.

Kolaps tradičního křesťanství je podle prof. Pokorného v něčem ještě hlubší, než statistika naznačuje. Je to kolaps tradiční podoby křesťanství: zatímco dříve byly členy církve ti, kteří neměli závažný důvod z ní vystoupit, dnes jsou v církvi jen ti, kteří mají závažný důvod zůstat.

Jistá naděje je v tom, že jak ubývá „tradičních“ křesťanů, pomalu, ale setrvalě přicházejí noví, vědomě rozhodnutí lidé. Zatím se to týká jen městského prostředí a vrstvy inteligence, ale třeba právě to může být nový začátek, nová šance. Stejně jako v tom, že ačkoli dnes žije v církvi jen zhruba deset procent společnosti, dalších dvacet procent obyvatel církvi důvěřuje. Jiný statistický údaj říká, že se u nás od roku 1990 prodal už milion Biblí. A špatné snad není ani to, že se najde kolem tři tisíc lidí kupujících teologickou literaturu.

A navíc, společnost zdaleka není tak zdevastovaná, jak se píše a říká. Kolem sebe vidíme i hodně dobra. Kolem nás žijí stovky a tisíce lidí, kteří se angažují jako dobrovolníci, vytvářejí dobročinné i neziskové organizace, věnují svůj volný čas bez myšlenky na hmotný prospěch. Jedním z úkolů křesťanů může být smelování těchto „ostrůvků“ naděje (pokud ovšem o to tyto „ostrůvky“ budou stát). Úkolem církve také bude vysvětlovat minulost – co

znamenala a může znamenat církevní hudba, obrazy, dějiny. Přes všechno zlé, co se v lidských dějinách odehrálo, tu stále jsme – jako lidstvo i jako církev – a to může být výchozí bod k hledání něčeho (Něčoho) jiného.

ZAČ NÁS POKLÁDAJÍ LIDÉ?

Docent Halama vyšel ze dvou základních otázek: za co nás (církev) pokládají lidé a čím chceme být my? Zůstaneme-li u pozitivních obrazů, církev je podle něho vnímána na prvním místě jako instituce dodávající slavnostní rozměr životu – zejména jeho mezním okamžikům. Řečeno jeho ironickou formulací: „Je to hezké a člověk přijde na jiné myšlenky.“ Dále je církev pro mnoho lidí dobročinnou organizací, která pomůže v problémech, které nikdo jiný neřeší. Pro jiné je baštou tradičních hodnot a pro další garantem a šířitelkou dobrých mravů.

A čím chceme být my, křesťané? Zde proti sobě Jindřich Halama postavil dvě protichůdné možnosti: podle jedné je to elitní složka společnosti, v níž lze nabýt správné životní orientace. Tento pohled dnes přežívá po způsobu středověkých pevností: je to jen torzo, ale stopy je stále vidět. Na druhé straně stojí vize církve jako alternativního společenství, jako „demo ukázky království Božího“, jako společenství lidí, kteří nejsou z tohoto světa. K těmto dvěma pohledům nabídl Jindřich Halama třetí možnost - církev jako společenství žijící z milosti a odpuštění. Taková církev pak může sama odpuštět a může tak být prostorem pro nové začátky a nové šance. To, že česká společnost takto církve nevnímá, by pro nás mělo být varováním a signálem, že dobré vlastnosti, které by na nás společnost měla vidět, nám chybí. Žijeme dnes zápas o věrohodnost své křesťanské existence, ale nejsme na to sami - na této cestě můžeme spoléhat na Boží pomoc.

První pokus o salon splnil svůj účel: jak zaznělo i v následující diskusi, v níž promluví například Martin T. Zikmund, Jiří Zajíc, Jakub S. Trojan či varhaník v Týnském chrámu Jaroslav Eliáš, pobídl nás k úvahám. Snad bychom si jen mohli přát, aby byl příště vinohradský kostel o něco plnější.

Ivana Macháčková, Šárka Grauová

ZPRÁVY

Výběrové řízení

Ústřední rada vyhláší výběrové řízení na funkci tajemníka ústřední rady.

Požadavky:

- * VŠ vzdělání právní nebo teologické
- * Členství v CČSH
- * Znalost angličtiny nebo němčiny
- * Praxe ve službě v CČSH

Příhlášky se strukturovaným životopisem zasílejte do 15. srpna 2012 na adresu:

Ústřední rada

Církev československé husitské,
Wucherlova 5, 166 26 Praha 6,
e-mail: ustredni.rada@ccsh.cz

Benefiční koncerty

V červenci se v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí koná řada benefičních koncertů. Začínají vždy ve 14 h a vstup je dobrovolný.

* 22. července - Orange High School Choir (USA)

* 29. července - Hong Kong Baptist Orchestra (Hongkong), soprán Štěpánka Heřmáňková (ČR)

Nabídka bytu

Náboženská obec v Nechanicích nabízí k pronájmu byt 2+1 v RD se zahradou a dalšími prostory, ústřední topení – kotel plyn i uhlí. Měsíční nájemné 2500 Kč bez poplatků za služby, v případě práce sborníka bude nájemné sníženo.

Bližší informace na emailu:
rostislav.kotrc@ccsh.cz,
tel.: 777 737 767

Seminář liturgického zpěvu

Dovolují si pozvat jménem Církevní husitské ZUŠ Harmonie všechny zájemce o liturgický zpěv na další semináře liturgického zpěvu.

* 9. seminář liturgického zpěvu se bude konat v pátek 14. září od 12.15 do cca 17 h v prostorách Církevní husitské ZUŠ Harmonie, Bílá 1, Praha 6 - Dejvice.

Naše církev vzpomněla při vikariátních bohoslužbách na kdysi husitském hradě na Kunětické hoře v jubilejní den 24. června odpoledne 70. výročí vypálení Ležáků a následně popravených občanů na pardubickém Zámečku. Liturgii vedl br. biskup Štěpán Klásek, kázal dr. Radek Hobza.

(rh)

* 10. seminář liturgického zpěvu se bude konat v pátek 12. října od 12.15 do cca 17 h na stejném místě. Na seminářích se bude probírat dechová a pěvecká technika a zájemci si také vyzkouší zpěv liturgie a písní CČSH za doprovodu profesionálního varhaníka.

NA SEMINÁŘ SE MOHOU PŘIHLÁSIT ZÁJEMCI ZE VŠECH DIECÉZÍ!

Svou účast prosím potvrďte sms na tel.: 603 309 363. Do zprávy napište jméno a příjmení. Děkuji

Marek Vávra
umělecký ředitel Církevní husitské ZUŠ Harmonie, o.p.s.

Kázání z Betlémské kaple

Sestry a bratři, milí přátelé!

S bázní dnes stojím tady v Betlémské kapli, abych kázal vodu čistou, ač sám jsem v životě mnohokrát pil víno.

Stojím tu s bázní také proto, že chci mluvit o člověku, kterého chovám v hluboké úctě. O muži, který byl mým dětským hrdinou, o knězi, který mne učí znovu důvěřovat životu a o učiteli, který trpělivě vysvětluje, mně hlupákovi, o kolik cennější je Pravda než iluze úspěchu. Snad proto, že mistru Janovi nebyl dopřán hrob a jeho prach odnesl proud řeky (tak podobně jako popel našich indických bratrů a sester), se stalo cosi zvláštního. Co mělo být zapomenuto, nebylo.

Evropská babilonská věž se hroutí. Vytratil se společný jazyk úcty ke svým vlastním kořenům, ale podstatným zůstává, že (tak jako vždy) začala sloužit věž jen sama sobě a všichni

její obyvatelé jí samotné. Kolem nás padají i ostatní věže současné civilizace. Hroučí se věže ekonomické, sociální, politické a svého druhu i ty náboženské. V ruinách se ocitají všechny vyvýšené sliby, jistoty a autority, které byly kdysi tolik samozřejmé.

I vztahy v rodinách a mezi přáteli se ocitly pod zdrcujícím tlakem výroby úspěšných a snadno ovladatelných jedinců. Takový tlak nezažilo lidstvo patrně nikdy v dějinách této planety. Paradoxem zůstává, že přičinou tohoto zhroucení a tlaku není válka ani mor, ale absence lásky.

Když Jan Hus říká: „Nyní rozmnožená jest nepravost, protože vystydla v nás láska“, objevujeme, jak moc se nás tato pravda dotýká.

Řekne-li se „Láska“ pak pro mnohé bude jejím synonymem „fráze“.

Láska se ovšem vytratila, což je bohužel velmi smutný fakt. Vyslechl jsem až příliš mnoho „nemilovaných“ a pohřbil jsem až příliš mnoho těch, kteří „vrátili vstupenku“ do tohoto světa, ve kterém našli víc opovržení a osamění – než naslouchání a objevení lásky.

K tomu, abychom pochopili, že stavba věže není životem ale naopak údělem otroků, se budeme muset naučit umění naslouchat životům vzácných lidí, které tento národ stále má. Jan Hus k nim bezesporu přináležel.

Je podivuhodné, jak se k Husovu pojetí Pravdy přibližuje – velký duch Indie poloviny padesátých let minulého století, Mahátma Gándhí, muž jiné doby a jiného kulturního a náboženského myšlení, když připomíná:

„Dlouhá zkušenost mne přesvědčila, že není jiný Bůh než Pravda. Boha nikdy nemůže poznat ten, kdo nemá čisté srdce. A vzhledem k tomu, že takové očistění je nakažlivé, pak očistě-

Jana Krajčříková

Z EKUMENY

CENU Ď ZÍSKAL KARDINÁL DOMINIK DUKA

Potleskem ve stoje ocenilo obecenstvo v pražském Národním divadle kardinála Dominika Duka, který si tam převzal jednu z takzvaných cen Ď v kategorii "morální vzor v ČR". Kromě něj byli v patnácti různých kategoriích ocenění další jednotlivci nebo instituce, které dlouhodobě podporují dětské domovy, hospice či kulturní instituce. O udělení vyznamenání rozhodovalo celostátní kolegium 21. června, krátce před slavnostním ceremoniálem. Předkladatel musí nominovaného před porotou obhájit a výsledek nebývá znám dopředu. Jak se píše v nominaci, kardinál cenu nedostal kvůli svému úřadu ale pro svůj příkladný život. Cena Ď, nebo-li dík (děkování), je projekt, který se více než deset let snaží mapovat a oceňovat aktivity mecenášů, sponzorů a dobrodinců za podporu kultury nebo charity v České republice. Více informací lze nalézt na www.cena-d.cz.

podle Radia Proglas

VATIKÁN SE LONI OPĚT PROPADL DO ČERVENÝCH ČÍSEL

Nejmenší stát světa Vatikán se loni po roce přebytku opět propadl do ztráty, která byla nejvyšší za několik let. Schodek v roce 2011 činil 14,9 milionu eur (381,8 milionu Kč). Důvodem byly hlavně vyšší náklady na zaměstnance, na komunikaci a slabé podmínky na trhu. Vyplyvá to z prohlášení Vatikánu. Většina výdajů Vatikánu jde na podporu aktivit papeže a úřadu. Kromě charitativních akcí mezi ně patří rozhlas, který vysílá na pěti kontinentech ve 40 různých jazycích. Hlavní část příjmů tvoří příspěvky od diecézí na celém světě, dále finanční dary jednotlivců papeži, vstupné od návštěvníků vatikánských muzeí či příjmy z akcií, obligací, dalších investic a z realit. Ani dar pro papeže od vatikánské banky a vyšší dary od diecézí a církevních řádů nevyrovnaly nárůst výdajů a nízkou návratnost investic. Zveřejňování finančních údajů nařídil papež Jan Pavel II. Důvodem byla snaha ukázat světu, že není pravda, že Vatikán je bohatý.

podle ČTK

ni jednoho člověka nutně vede k očistění všech, které má kolem sebe.“

Gándhího slova jen dokazují, že Hus se natolik přiblížil universalitě Pravdy a Lásky, že jeho odkaz nemůže dnes nikdo vlastnit, ani se jím chlubit, ale spíše se jím nechat prostoupit a očistit tak svůj život od nepravdy a nelásky. Husův životní příběh je pramenem čisté vody, která očišťuje církev od chuti postavit se v politice na stranu mocných, očišťuje vládce od chuti hrát si na Boha a očišťuje také nás všechny od tíhy přetvářky a otroctví. V čase pádu věže vždy přicházejí jako první ti, kdo nabízejí svá „jednoduchá, rozumná a konečná řešení“.

Mělo by nás varovat, že když v Evropě naposledy padaly věže, byly v ohni temnoty přebudovány na komíny nekonečných krematorií.

Cesta k plně svobodě je naproti tomu vnitřní cestou očistění a opuštění prázdnoty a iluze nekonečného růstu. Jan Hus jako učitel Pražské university i jako zповědník královny Žofie mohl dožít v poklidu svých dní, ale přesto se „svého zajištění“ vzdal. Opuštěl vězení věže a vstoupil do svobody Pravdy. Ve světě „dokonalých, neomylných,

silných a zdravých jedinců“ se časem začneme bát a strach je přesně to, co vystřídalo lásku v pohybu života kolem nás, ale často i v tom našem.

Každá věž se jednou zhroutlí. Před pádem věže její obyvatelé utíkají, chtějí zapomenout na její existenci nebo naopak chtějí za každou cenu zabránit jejímu pádu, a tak trochu šíleně pokračují ve stavbě a chtějí opět výš a výš. Věže nás od sebe vzdálily, a i když v téměř každé věži existuje kontrolované připojení k síti a my si můžeme mailovat, chatovat či facebookovat, přesto a možná právě proto, je tento svět prostoupen strachem ze samoty a strachem z pádu věže.

Mistr Jan Hus řekl a napsal mnohé. Byl člověkem omylným, slabým a jistě také hříšným. Přesto se ve svém životě naučil řeči, jež dává Bůh těm, které posílá před svou tvář. Tak jak jsme to dnes slyšeli v evangeliu. Je to řeč Pravdy, která nikoho nesoudí, nikomu neublíží, ale o to víc odpouští a miluje. Pokud ji v tichu našich životů snad kdy zaslechneme, pak ji s vděčností přijímejme.

Takovou Pravdu potřebuje náš svět, protože jedině ta jej promění. Amen

Roční předplatné na rok 2012 činí 416 Kč.
Číslo účtu: 43-3856220207/0100

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Smrt Jana Křtitele

Určete, které z následujících vět jsou pravdivé a které ne, a podle toho vyberte písmenka do tajenky. Nejste-li si jistí, podívejte se do Marka 6,14-29.

Jana Křtitele nechal popraviti král Herodes. ANO (P), NE (B)
Herodes si vzal za ženu svou dceru Herodiadu. ANO (V), NE (R)
Jan Křtitel jej kvůli jeho sňatku kritizoval, a proto jej dal Herodes uvěznit. ANO (O), NE (E)
Herodes Janu Křtiteli rád naslouchal. ANO (R), NE (L)
Na Herodově narozeninové oslavě tančila krásná Herodiada. ANO (I), NE (O)
Herodes tanečnici slíbil, že jí splní každé přání. ANO (K), NE (N)
Na radu své matky požádala o hlavu Jana Křtitele. ANO (J), NE (Y)
Kat jí přinesl v proutěném koši. ANO (K), NE (A)
Janovi učedníci uložili jeho tělo do hrobu. ANO (N), NE (D)

(Řešení z minulého čísla: Což to není ten tesar.)

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církev československé husitské

Vydává Ústřední rada Církev československé husitské, Wucherlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčříková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9